

Grey Scale #13

DANES-PICTA.COM

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Swierczewskiego

ODDZIAŁ ARTYLERII
KATEDRA TAKTYKI WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII

Egz. Nr. 001

płk dypl. Kazimierz KAGANIEC

UGRUPOWANIE, UBEZPIECZENIE BEZPOŚREDNIE
I SAMOOBRONA DYWIZJONU RAKIET TAKTYCZNYCH
W DZIAŁANIACH BOJOWYCH

(Skrypt)

029447
ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLNEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Swierczewskiego

29447

REMBERTÓW

GRUDZIEŃ

1964

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Swierczewskiego

ODDZIAŁ ARTYLERII
KATEDRA TAKTYKI WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII

~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~
Egz. Nr. **001**

płk dypl. Kazimierz KAGANIEC

UGRUPOWANIE, UBEZPIECZENIE BEZPOŚREDNIE
I SAMOOBRONA DYWIZJONU RAKIET TAKTYCZNYCH
W DZIAŁANIACH BOJOWYCH

(Skrypt)

029447
ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Swierczewskiego

029447

29447

A K A D E M I A S Z T A B U G E N E R A L N E G O
in.gen.broni K. Świerczewskiego

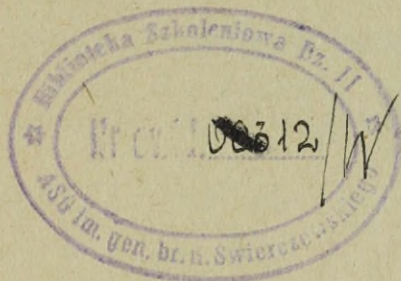
ODDZIAŁ ARTYLERII
KATEDRA TAKTYKI WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII

Przeł. prot. 12357

"ZATWIERDZAM"
SZEF KATEDRY TAKTYKI WOJSK
RAKIETOWYCH I ART.

~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~
001
Egz.nr

/=/ ptk dypl.prof. J.STACHOWSKI

ptk dypl. Kazimierz KAGANIEC

"UGRUPOWANIE, UBEZPIECZENIE BEZPOŚREDNIE I SAMOOBRONA
DYWIZJONU RAKIET TAKTYCZNYCH W DZIAŁANIACH BOJOWYCH"

/Skrypt/

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
in.gen.broni K. Świerczewskiego

29447

SPIS TREŚCI

W S T Ę P

1. Ugrupowanie w marszu i w rejonach odpoczynków.
2. Ugrupowanie w rejonach ześrodkowania /w rejonach alarmowych/.
3. Ugrupowanie bojowe.
 - A. Ogólne zasady ugrupowania bojowego.
 - B. Elementy ugrupowania bojowego i ich charakterystyka.
4. Ubezpieczenie bezpośrednie i samoobrona.

Z A K O Ń C Z E N I E

Bibliografia

Załączniki:

W S T U P

W początkowym okresie wojny dywizjony raket taktycznych mogą rozpoczynać działanie bojowe z rejonów ześrodkowania /wyjściowych lub pośrednich/, rejonów alarmowych lub wprost z garnizonów pokojowej dyslokacji, w których zostaje je wybuch wojny. Samo opuszczenie garnizonów stałych może być dokonane przed wybuchem wojny to jest w okresie zaostrzającej się sytuacji politycznej i narastania konfliktu zbrojnego czyli w tzw. okresie podwyższonej gotowości bojowej wojsk względnie w okresie bezpośredniego zagrożenia.

Wyprowadzenie wojsk z garnizonów, a w tej liczbie i dywizjonów raket taktycznych, może się również odbywać dopiero w momencie wybuchu wojny lub natychmiast po jej wybuchu. Przy czym w zależności od tego czy konflikt zbrojny narasta stopniowo lub wybuch niespodziewanie, a także w zależności od odległości garnizonów pokojowej dyslokacji od granicy państwowej, dywizjony raket taktycznych mogą być wyprowadzone z garnizonów do rejonów alarmowych, ześrodkowania lub wprost do przewidywanych rejonów stanowisk startowych. Przegrupowanie wojsk do wyjściowych lub ^(rej.ześrodk.)pośrednich może być poprzedzone ich wyjściem do rejonów alarmowych lub realizowane wprost z garnizonów na przewidywany kierunek działań pod pozorem prowadzenia ćwiczeń i innych działań pośrednich. Kierowanie dywizjonów raket od razu w rejon stanowisk startowych może mieć miejsce w tych wypadkach gdy chodzi o wzięcie udziału w pierwszym uderzeniu /uderzeniu odwetowym/ lub w zabezpieczeniu jak najszybszego wejścia dywizji do walki wprost z marszu.

Przewidywany rozwój działań w początkowym okresie wojny narzuca kolejność rozpatrywania poszczególnych zagadnień tematu. Na pierwszy plan wysuwają się tu zagadnienia związane z przemarszem wojsk na dużą odległość i z ich rozwijaniem do działań, a następnie z prowadzeniem działań. W tej właśnie kolejności rozpatrzemy również zagadnienia związane z ugrupowaniem, ubezpieczeniem i samobroną dywizjonu raket taktycznych.

1. Ugrupowanie w marszu i w rejonach odpoczynków.

Ze wstępnych rozważań wynikało, że dywizjon raket taktycznych może wykonywać marsz już przed wybuchem działań wojennych lub w czasie ich trwania. W jednym i^w drugim wypadku dywizjon może maszerować w składzie dywizji lub samodzielnie.

Marsz dywizjonu w składzie dywizji może być realizowany podczas rozwijania wojsk do działań lub w toku działań bojowych.

Samodzielny marsz dywizjonu może odbywać się w różnych sytuacjach. Do najczęściej spotykanych można zaliczyć:

- wyjście z garnizonu pokojowej dyslokacji do rejonu alarmowego;

- przegrupowanie z rejonu ześrodkowania w rejon stanowisk startowych;

- przejście z rejonu ześrodkowania własnej dywizji w podporządkowanie innej dywizji na zasadach wykorzystania środków wsparcia;

- przejście z odwodu wyższego szczebla do dyspozycji dywizji lub odwrotnie;

Dywizjon rakiet taktycznych nie wchodzący w skład kolumny marszowej dywizji z zasady maszeruje całością sił w samodzielnej kolumnie, po wspólnej lub samodzielnej drodze.

W składzie dywizji, dywizjon może maszerować zarówno całością sił, jak i pojedynczymi bateriami.

Podczas marszu dywizji w przewidywaniu zetknięcia się z nieprzyjacielem dywizjon rakiet taktycznych może maszerować w całości, stanowiąc czołowy rzut jednej z jej kolumn sił głównych, względnie może kontynuować marsz w samodzielnej kolumnie po oddzielnej drodze na wysokości czoła sił głównych dywizji. W pewnych wypadkach, gdy dywizja wysyła oddział wydzielony na dużą odległość od sił głównych, jedna z baterii może maszerować za oddziałem wydzielonym, a pozostała część dywizjonu na czele sił głównych dywizji. Podobne wypadki mogą mieć miejsce i w pościgu nieprzyjaciela.

Podczas przesunięć w toku natarcia dywizjon, w zależności od sytuacji, może maszerować w kolumnach bateryjnych lub całością sił w jednej kolumnie. Przy wysokim tempie natarcia oraz podczas wykonywania następnych zadań ogniowych rakietami z ładunkiem chemicznym, dywizjon najczęściej maszeruje /przesuwa się/ w pełnym składzie.

W toku walki obronnej, w ramach manewru między rejonami stanowisk startowych, podczas wyjścia z walki lub okrążenia, albo w razie wycofywania się, dywizjon może maszerować w całości lub poszczególnymi bateriami.

Najbardziej typowymi przykładami wykonywania marszu /manewru/ przez pojedyncze baterie /oprócz wymienionych wyżej/ są:

- manewr wewnątrz rejonu stanowisk startowych dywizjonu;

- manewr w celu wykonania zadań ogniowych z tymczasowych stanowisk startowych w tej liczbie także przez baterie dyżurne;

- marsz do punktów przepraw i ^{podczas} przepraw przez przeszkodę wodną;

- przemarsz z rejonu wyczekiwania do stacji /przystani/ załadowniczej i ze stacji /przystani/ wyładowniczej do rejonu zbiórki,

Manewr wewnątrz rejonu stanowisk startowych dywizjonu albo w celu wykonania zadań ogniowych z tymczasowych stanowisk startowych, może być wykonywany całością względnie częścią sił i środków baterii. Częstym zjawiskiem manewru wewnątrz rejonu stanowisk startowych dywizjonu będzie samodzielny przejazd wyrzutni w celu załadowania jej rakietą.

W innych wypadkach wraz z baterią może maszerować jeden zespół roboczy z naczepą transportową i dźwigiem ze składu drużyny dowozu i przekładunku plutonu obsługi technicznej lub cały pluton obsługi technicznej oraz sztab dywizjonu.

Długość kolumny baterii startowej zależy więc od etatowej ilości jej pojazdów mechanicznych i ilości innych pojazdów włączonych w skład kolumny oraz od przyjętej odległości między nimi. Długość kolumny baterii startowej w etatowym składzie może wynosić 150 - 200 m. Przykładowe ugrupowanie marszowe baterii przedstawia schemat nr 1.

Ugrupowanie marszowe całości dywizjonu składa się z jednej kolumny rozcłonkowanej w głąb na kolumnę sztabu i kolumny pododdziałów.

Odległości między wyrzutniami, naczepami transportowymi, samochodami i pododdziałami ustala się każdorazowo w zależności od szybkości marszu i konkretnej sytuacji. Z punktu widzenia szybkości marszu, odległość między pojazdami może wynosić 20 - 50 m, a z punktu widzenia zmniejszenia wrażliwości na uderzenia lotnictwa środkami konwencjonalnymi odległości te powinny być nieco większe.

Podczas marszu w warunkach promieniotwórczego skażenia terenu, a także podczas marszu w dużym kurzu, po drogach o stromych podjazdach, zjazdach i ostrych zakrętach, w czasie opadów śnieżnych i gołoledzi odległości między pojazdami należy powiększać.

W celu zmniejszenia wrażliwości na uderzenia broni masowego rażenia nieprzyjaciela oraz w celu zapewnienia sprawnego dowodzenia, odległości między pododdziałami mogą wynosić 300 - 500 m. Jeżeli na wyrzutniach i naczepach transportowych znajdują się rakiety z głowicami jądrowymi lub chemicznymi, wówczas odległości między bateriami rakiet /startowymi/ i plutonem obsługi technicznej powinny wynosić 2-3km.

Odległości te między wspomnianymi pododdziałami całkowicie wykluczają możliwość zniszczenia całego dywizjonu jednym uderzeniem jądrowym średniej mocy.

W razie konieczności zatrzymania kolumny w czasie marszu odległości między pojazdami i pododdziałami zachowuje się bez zmian. Natomiast podczas marszu w nocy odległości między pododdziałami mogą być zmniejszone.

Przy rozpatrywaniu długości kolumny marszowej dywizjonu należy brać pod uwagę skład etatowy pododdziałów organicznych i przydzielonych /pododdziały saperów i pododdział ochrony/ oraz przyjęte odległości między pojazdami i pododdziałami.

Długość kolumny marszowej dywizjonu bez rakiet z głowicami jądrowymi lub chemicznymi w bateriach i w plutonie obsługi technicznej w etatowym składzie może wynosić 2800 - 3800 m. Długość kolumny marszowej dywizjonu z rakietami i głowicami jądrowymi lub chemicznymi w bateriach i w plutonie obsługi technicznej może wynosić 7900-8300 m.

W czasie marszu dywizjonu w jednej kolumnie, dowódca dywizjonu ze sztabem z zasady znajduje się na czole kolumny dywizjonu. Jeśli dywizjon maszeruje /przesuwa się/ bateriami, wówczas dowódca dywizjonu zwykle znajduje się przy tej baterii, która przesuwana się do przodu, zaś sztab dywizjonu z reguły zatrzymuje się przy pozostałej części dywizjonu.

W celu rozpoznania drogi przemarszu, prawdopodobnych rejonów stanowisk startowych, rejonów odpoczynków lub rejonów ześrodkowania, dywizjon wysyła grupę rekonesansową. Skład, miejsce, zakres zadań i kolejność pracy grupy rekonesansowej zależy od sytuacji i ustala je dowódca dywizjonu na podstawie wytycznych przełożonych.

Grupa rekonesansowa w zależności od sytuacji może przesuwać się w ugrupowaniu oddziału wydzielonego, w ogonie awangardy, za czołowymi pododdziałami, w ogonie pododdziału ochrony lub na czole kolumny dywizjonu razem z dowódcą dywizjonu.

Pomocy technicznej uszkodzonym pojazdom udziela ruchomy warsztat naprawczy, który zwykle maszeruje w ogonie kolumny.

W celu zachowania zdolności fizycznej stanu osobowego, sprawdzenia stanu technicznego wyrzutni i innych pojazdów oraz usunięcia ewentualnych uszkodzeń wyznacza się krótkie i długie dzienne /nocne/ i dobowe odpoczynki.

Podczas krótkich odpoczynków ugrupowania kolumny dywizjonu nie zmienia się. Wyrzutnie i wszystkie pojazdy zatrzymują się na prawym poboczu drogi w odległościach nie mniejszych niż 10 m od siebie lub

w odległościach ustalonych przez dowódcę dywizjonu. Stan osobowy wysiada z pojazdów na prawą stronę drogi.

Długie, dzienne /nocne/ i dobowe odpoczynki należy organizować w rejonach zapewniających dogodne warunki do obrony przed bronią masowego rażenia oraz posiadających dostateczną ilość naturalnych ukryć i źródeł wody. Pododdziały dywizjonu w tych rejonach rozmieszczają się w kolumnach lub określonych rejonach, wzdłuż marszruty po jednej lub obu stronach drogi, na odległościach zapewniających możliwość natychmiastowego wznowienia marszu lub odparcia powietrznego lub naziemnego ataku nieprzyjaciela. Każdy pododdział dywizjonu powinien posiadać oddzielny wjazd i wyjazd na główną marszrutę. Odległości między pododdziałami w znacznym stopniu zależą od charakteru terenu, a zwłaszcza ilości ukryć terenowych.

2. Ugrupowanie w rejonach ześrodkowania /w rejonach alarmowych/.

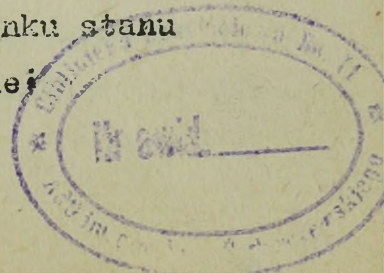
Rejony ześrodkowania mogą być zajmowane przez dywizjony rakiet taktycznych w okresie operacyjnego rozwijania wojsk, podczas przygotowania do natarcia z rejonów wyjściowych położonych w głębi, w wypadkach znajdowania się dywizji w drugim rzucie /odwodzie/ armii lub Frontu, podczas przegrupowań i w innych sytuacjach.

Rejony ześrodkowania dla dywizjonu rakiet taktycznych wyznacza zwykle dowódca dywizji według propozycji dowódcy AD. W zależności od potrzeb i warunków dla dywizjonu można wyznaczyć zasadniczy i zapasowy rejon ześrodkowania. Zapasowy rejon ześrodkowania wyznacza się na wypadek, gdy dywizjon będzie zmuszony do zmiany miejsca swego rozmieszczenia. Zajęcie przez dywizję zapasowego rejonu ześrodkowania następuje za zezwoleniem dowódcy dywizji, w razie promieniotwórczego lub chemicznego skażenia rejonu, w ramach manewru przeciwoatomowego i w innych wypadkach.

Rejony ześrodkowania dla dywizjonu wybiera się z zasady w terenie pofałdowanym, w lasach lub zagajnikach i zazwyczaj w środku ogólnego rejonu dywizji.

Rejon ześrodkowania dywizjonu powinien zapewniać:

- rozczłonkowane lub rozśrodkowane i skryte rozmieszczenie wszystkich pododdziałów;
- możliwość szybkiego wyjścia z zajmowanego rejonu, a w wypadkach koniecznych możliwość prowadzenia ognia;
- dogodne warunki rozmieszczenia sprzętu i odpoczynku stanu osobowego oraz sprzyjające warunki sanitarno - epidemiczne;

- dostateczną ilość naturalnych ukryć, masek i źródeł wody oraz dróg dogodnych do ruchu sprzętu i środków transportowych.

Rejon ześrodkowania dywizjonu może być wybrany siłami wyższego dowódcy lub siłami dywizjonu. Jeżeli rejon ześrodkowania wybiera grupa rekonesansowa wyższego dowódcy, to z dywizjonu wyznacza się oficera z niezbędną ilością żołnierzy i środkami transportu. Najczęściej jednak zadanie wyboru rejonu ześrodkowania i jego podziału między pododdziały może być powierzona grupie rekonesansowej dywizjonu. Na dowódcę grupy rekonesansowej wyznacza się jednego z oficerów dywizjonu. W skład grupy rekonesansowej włącza się lekarza /felczera/ lub instruktora sanitarnego, instruktora-dożymetrystę /instruktora chemicznego/ oraz po jednym podoficerze z każdego pododdziału.

Dywizjon w rejonie ześrodkowania może być rozczłonkowany na kolumny pododdziałów lub rozmieszcza się rozśrodkowanie pododdziałami. Sposób ugrupowania dywizjonu w rejonie ześrodkowania zależy przede wszystkim od czasu pozostawania w nim i od warunków terenowych /pokrycie, ilość naturalnych ukryć i dróg, stan drożni itd/. Jeżeli nie przewiduje się długiego przebywania w danym rejonie /ponad 2-4 godziny/, a teren sprzyja rozczłonkowaniu na kolumny pododdziałów, wówczas celowym jest rozmieszczać dywizjon w rejonie ześrodkowania kolumnami w gotowości do natychmiastowego wyjścia z tego rejonu na sygnał. Jeśli natomiast dywizjon ma przebywać dłużej w danym rejonie ześrodkowania, a warunki terenowe sprzyjają jego rozśrodkowaniu, wtedy dywizjon rozśrodkowuje się pododdziałami. Przy czym sprzęt i samochody pododdziałów rozmieszcza się z uwzględnieniem wyjścia na zasadniczą drogę marszu w odstępach zapewniających dostateczne rozśrodkowanie przed uderzeniem lotnictwa nieprzyjaciela środkami konwencjonalnymi. Stan osobowy rozmieszcza się przy swoim sprzęcie.

Wielkość powierzchni rejonu ześrodkowania dywizjonu powinna umożliwiać ~~roz~~ześrodkowanie wszystkich jego pododdziałów, a zarazem wykluczać możliwość zniszczenia całego dywizjonu jednym uderzeniem jądrowym średniej mocy.

W rejonie ześrodkowania pododdziały w pierwszej kolejności wykorzystują ochronne właściwości terenu oraz budują ukrycia dla stanu osobowego, wyrzutni i samochodów. A jeśli czas pozwala buduje się schrony przystosowane do obrony przed bronią masowego rażenia.

W celu zwiększenia odporności na uderzenia broni masowego rażenia, a przede wszystkim uniemożliwienia zniszczenia całego dywizjonu jednym uderzeniem jądrowym nieprzyjaciela, odległości między pododdziałami

i sztabem, w rejonach ześrodkowania, powinny wynosić nie mniej niż 2 km. Sztab dywizjonu wraz z organami dowodzenia zwykle rozmieszcza się w środku ugrupowania dywizjonu, a tyły dywizjonu /pluton transportowo - gospodarczy/w pobliżu plutonu obsługi technicznej.

Jeżeli dywizja znajduje się w niedużej odległości od linii frontu /w składzie drugiego rzutu armii/ jej dywizjon rakiet taktycznych może być wysunięty do przodu i rozmieszczony w rejonie stanowisk startowych.

Wariant ugrupowania dywizjonu rakiet taktycznych w rejonie ześrodkowania przedstawia schemat nr 2.

R e j o n y a l a r m o w e są wybierane zawczasu przez właściwych dowódców lub wyznaczane przez ich przełożonych. Teren w rejonie alarmowym dywizjonu podobnie jak i w rejonie ześrodkowania, powinien zapewnić warunki dogodnego i skrytego rozmieszczenia wszystkich jego pododdziałów i sztabu, a w niektórych wypadkach umożliwić dokonywanie określonych czynności mobilizacyjnych we względnie bezpiecznych warunkach.

Należy założyć, że większość dywizjonów rakiet taktycznych będzie utrzymywana w pełnym składzie, w stałej gotowości bojowej, bez potrzeby dokonywania czynności mobilizacyjnych na wypadek wojny. Nie wykluczonym jest jednak, że niektóre dywizjony będą zmuszone do wykonywania czynności mobilizacyjnych lub uzupełnienia strat poniesionych w wyniku pierwszego uderzenia jądrowego nieprzyjaciela już w pierwszych godzinach wojny.

Rejony alarmowe wybiera się poza garnizonem, z dala od obiektów stanowiących prawdopodobny cel uderzeń jądrowych nieprzyjaciela, na odległościach zabezpieczających je przed rażeniem w wypadku wykonania uderzeń na te obiekty.

Wielkość powierzchni rejonu alarmowego powinna spełniać te same wymagania co i rejonu ześrodkowania.

W celu sprawnego zajęcia wyznaczonego rejonu alarmowego należy zawczasu zapoznać się z warunkami terenowymi i wykonać szereg czynności przygotowawczych, jak na przykład: rozpoznanie dróg do marszu z garnizonu do rejonu alarmowego, określenia warunków rozmieszczenia pododdziałów i sztabu oraz ustalenie sposobu ugrupowania dywizjonu w rejonie alarmowym, ustalenie sposobu opuszczenia rejonu alarmowego i wyjścia na wyznaczoną marszrutę oraz organizacja regulacji ruchu. Zagadnienia te należy opracować następnie w odpowiednich planach.

Wyznaczone rejon alarmowe nie mogą być zajmowane przez dywizjon w okresie pokojowym, gdyż grozi to ujawnieniem własnych planów i zniszczeniem ich już w pierwszym uderzeniu jądrowym.

Rejon alarmowe mogą być zajmowane przez dywizjon na sygnał przekazanych - po stwierdzeniu oznak świadczących o możliwości natychmiastowego wybuchu wojny, lub z inicjatywy dowódcy dywizjonu - gdy wojna wybuchła niespodziewanie i zastała dywizjon w garnizonie lub na placu ćwiczeń czy poligonie, a takie wyprowadzenie dywizjonu w rejon alarmowy nie koliduje z przewidywanym planem jego użycia.

Sposoby ugrupowania dywizjonu w rejonie alarmowym są analogiczne jak i w rejonach ześrodkowania. Gdy zachodzi potrzeba wykonania określonych czynności mobilizacyjnych, to wygodniej jest rozmieszczać poszczególne pododdziały dywizjonu oddzielnie w ramach ogólnego rejonu alarmowego. Natomiast w wypadkach bezpośredniego użycia dywizjonu do dalszych działań korzystniejsze jest ugrupowanie w kolumnach.

3. Ugrupowanie bojowe

A. Ogólne zasady ugrupowania bojowego

W celu wykonania otrzymanych zadań ogniowych dywizjon rakiet taktycznych przyjmuje odpowiednie ugrupowanie bojowe. Ugrupowanie bojowe drt jest to najbardziej celowe rozmieszczenie jego elementów do wykonania zadania bojowego zgodnie z zamiarem walki.

Ugrupowanie bojowe dywizjonu jest częścią składową ugrupowania bojowego dywizji i powinno odpowiadać charakterowi otrzymanych zadań oraz zapewnić:

- najwłaściwsze wykorzystanie pododdziałów zgodnie z ich właściwościami bojowymi, szczególnie zapewnić maksymalne wykorzystanie zasięgu ognia i wymaganą pewność rażenia obiektów;
- jak najlepsze wykorzystanie terenu dla skrytego rozmieszczenia wszystkich elementów i zmniejszenia do minimum skutków broni masowego rażenia, ognia artylerii i uderzeń lotnictwa;
- możliwość wykonania szerokiego manewru ogniem i sprzętem w każdej sytuacji;
- ciągłość dowodzenia i trwałe współdziałanie z innymi rodzajami wojsk.

W celu wykonania zadań ogniowych dywizjon rakiet taktycznych rozwija się w ugrupowanie bojowe w przydzielonym mu rejonie stanowisk startowych. Rejon ten wyznacza sztab dywizji na podstawie propozycji dowódcy AD.

Rejon stanowisk startowych wybiera się zwykle poza granicami maksymalnego zasięgu ognia artylerii nieprzyjaciela, na odległości zapewniającej warunki maksymalnego wykorzystania zasięgu rakiet z głowicami jądrowymi. Dotychczasowe doświadczenia wskazują, że rejon stanowisk startowych należy wybierać w odległości 6 - 10 km od przedniego skraju nieprzyjaciela. Ta odległość może się zwiększać lub zmniejszać w zależności od położenia zasadniczych obiektów rażenia, warunków terenowych oraz charakteru działań wojsk własnych.

Przy wyznaczaniu rejonów stanowisk startowych należy unikać nakładania ich na rejon innych elementów ugrupowania bojowego dywizji, aby tym samym nie stwarzać zbędnego zagęszczenia tych rejonów i uniknąć możliwości porażenia dwóch elementów jednocześnie. Z kolei rejon stanowisk startowych powinny być osłonięte ze strony nieprzyjaciela działającymi w przodzie oddziałami lub pododdziałami wojsk własnych.

Wielkość rejonu stanowisk startowych powinna zapewnić dywizjonowi rakiet taktycznych prowadzenie ognia w całym pasie działania dywizji i na jej skrzydłach oraz rozmieszczenie wszystkich jego elementów ugrupowania bojowego na odległościach wykluczających jednoczesne rażenie dwóch pododdziałów jednym wybuchem jądrowym średniej mocy. Z tego względu dywizjon rakiet taktycznych do rozwinięcia ich wszystkich elementów ugrupowania bojowego wyznacza się rejon stanowisk startowych o wymiarach 8 - 12 km wszerz i w głąb. Wielkości te zależne są od ilości stanowisk startowych baterii oraz od odstępów między elementami ugrupowania bojowego /2-3 km/.. W wypadkach gdy poszczególne baterie dywizjonu rozwijane są w oddzielnych rejonach, wówczas wielkość tych rejonów będzie odpowiednio mniejsza.

W razie konieczności opuszczenia zasadniczego rejonu stanowisk startowych lub wykonania niezbędnego manewru, dywizjonowi wyznacza się zapasowe rejon stanowisk startowych. Odległość między zasadniczym i zapasowym rejonem stanowisk startowych w zależności od ich przeznaczenia i sytuacji może wynosić około 10-15 km.

W celu wprowadzenia nieprzyjaciela w błąd i lepszego maskowania rzeczywistego ugrupowania dywizjonu, w niektórych sytuacjach mogą być także wybierane i urządzone pozorne rejon stanowisk startowych. Ilość, miejsce, czas i sposób ich przygotowania podaje się w planie maskowania operacyjnego.

Teren w rejonach stanowisk startowych powinien zapewnić ukrycie i maskowanie sprzętu i stanu osobowego przed naziemną i powietrzną obserwacją nieprzyjaciela oraz jak najlepszą obroną przed bronią masowego rażenia, ogniem artylerii i uderzeniami lotnictwa. W rejonach tych w miarę możliwości powinny znajdować się dogodne drogi manewru.

Rejony stanowisk startowych zazwyczaj przygotowuje się zawczasu. W koniecznych wypadkach dywizjonu mogą zajmować rejony stanowisk startowych wprost z marszu, wówczas będą one przygotowane tylko częściowo.

Przygotowanie rejonu stanowisk startowych polega na wyborze miejsc rozmieszczenia poszczególnych elementów ugrupowania bojowego dywizjonu, topogeodezyjnym dowiązaniu stanowisk startowych i stanowisk wyczekiwania oraz inżynierskiej ich rozbudowie i maskowaniu, a także na rozpoznaniu i przygotowaniu dróg manewru wewnątrz rejonu.

B. Elementy ugrupowania bojowego i ich charakterystyka

Ugrupowanie bojowe dywizjonu rakiet taktycznych składa się

- z:
- ugrupowań bojowych baterii;
 - stanowiska dowodzenia dywizjonu;
 - punktu obsługi technicznej;

a/ Ugrupowanie bojowe baterii

Ugrupowanie bojowe każdej baterii rakiet /startowej/ składa się z:

- wyrzutni na stanowisku wyczekiwania /startowym/;
- punktu dowodzenia;
- posterunku meteorologicznego.

S t a n o w i s k o w y c z e k i w a n i a b a t e r i i - jest to miejsce, które zajmuje wyrzutnia wraz z załogą po przybyciu z rejonu ześrodkowania /rejonu alarmowego/ lub po wykonaniu zadania ogniowego z głównych /tymczasowych/ stanowisk startowych, względnie po przesunięciu lub dokonaniu określonego manewru w toku walki.

Stanowisko wyczekiwania służy głównie do ukrycia wyrzutni z rakieta oraz do ich przygotowania i sprawdzenia przed wykonaniem zadania ogniowego. W wypadkach koniecznych, ze stanowiska wyczekiwania można także dokonać startu rakiety mającego na celu zniszczenie wykrytego środka napadu jądrowego nieprzyjaciela. Jednak po wykonaniu takiego zadania bateria zmuszona będzie do zajęcia nowego stanowiska wyczekiwania. Ponadto na stanowisku wyczekiwania może się odbyć ładowanie wyrzutni. W zasądzie wyrzutnia przed przybyciem na stanowisko wyczekiwania powinna być już załadowana.

Stanowisko wyczekiwania wybiera się poza zasięgiem ognia artylerii klasycznej 2 - 3 km z tyłu stanowisk startowych, w rejonie zapewniającym najlepsze warunki ukrycia i maskowania wyrzutni i stanu osobowego. Dla osiągnięcia tego celu stanowiska wyczekiwania wybiera się z zasady w lesie w wysokich zagajnikach, albo w terenie, w którym są duże wąwozy lub jary. Naturalne warunki maskowania uzupełnia się podręcznymi lub etatowymi środkami maskowania.

W celu stworzenia skutecznej obrony przed bronią jądrową odległość pomiędzy stanowiskami wyczekiwania poszczególnych baterii w dywizjonie powinna wynosić co najmniej 2 - 3 km.

Stanowiska wyczekiwania baterii przygotowuje się zawczasu i rozbudowuje /o ile czas pozwoli/ pod względem inżynieryjnym z zachowaniem ścisłej dyscypliny maskowania. Na stanowiskach wyczekiwania przygotowuje się miejsce skąd wyrzutnia może dokonać startu rakiety. Wyrzutnię z rakieta oraz stan osobowy rozmieszcza się w ukryciach, zdolnych zapewnić należyłą ochronę przed skutkami uderzeń bronią jądrową i innymi środkami masowego rażenia.

Dla każdej baterii przeważnie przygotowuje się jedno stanowisko wyczekiwania.

W toku natarcia, boju spotkaniowego oraz w pościgu, a niekiedy i w obronie, ze względu na brak czasu, stanowiska wyczekiwania nie rozbudowuje się pod względem inżynieryjnym. W tych wypadkach należy wykorzystywać naturalne ukrycia oraz właściwości maskujące terenu.

Stanowiska wyczekiwania baterie zajmują na rozkaz dowódcy dywizjonu lub dowódcy AD. Przed zajęciem stanowiska wyczekiwania, wyrzutnia zajeżdża na punkt ^{obsługi technicznej} ~~przeładowania rakiet~~ w celu załadowania rakiety. Przed załadowaniem rakiety dokonuje się przeglądu i sprawdzenia wyrzutni, a po załadowaniu rakiety przeprowadza się sprawdzenie niektórych jej parametrów.

W celu zapewnienia warunków do szybkiego przemarszu wyrzutni ze stanowiska wyczekiwania na stanowisko startowe należy zawczasu przygotować drogi dojazdu.

S t a n o w i s k a s t a r t o w e b a t e r i i s ą t o
odpowiednio przygotowanie miejsca, z których dokonuje się startu jednej rakiety.

Stanowiska startowe wyznacza się bateriom zwykle po ustaleniu celów /obiektów/ względnie na podstawie prawdopodobnego rejonu położenia celów.

Uwzględnia się przy tym odległość celu /rejonu celów/ od przedniego skraju, jego wymiary, pas ogniowy dywizjonu oraz odległość strzelania.

W zależności od sytuacji i warunków terenowych odległość stanowisk startowych od linii frontu może wynosić 6 - 10 km. Rozmieszczenie stanowisk startowych na takich odległościach chroni w pewnym stopniu wyrzutnie i stan osobowy ^{przed} ogniem artylerii nieprzyjaciela oraz umożliwia wykonanie manewru ogniem prawie w całym pasie działania dywizji.

Z uwagi na to, że z każdego stanowiska startowego odpala się w zasadzie tylko jedną raketę, w związku z tym w rejonie stanowisk startowych dywizjonu wybiera się dla każdej baterii 1 do 3 stanowisk startowych.

W celu zniszczenia lub obezwładnienia najdalszych obiektów, a zwłaszcza środków napadu jądrowego nieprzyjaciela, baterii można wyznaczyć tymczasowe stanowisko startowe wysunięte bliżej przedniego skraju poza ogólny rejon stanowisk startowych dywizjonu. Do wykonania zadań na odległościach mniejszych od minimalnych donośności strzelania tymczasowe stanowiska startowe można przygotowywać z tyłu rejonu stanowisk startowych.

Mając na uwadze wymagania obrony przed bronią masowego rażenia w miarę możliwości stanowiska startowe wybiera się w odległości 2-3km jedno od drugiego, w miejscach o twardym gruncie i ukrytych przed obserwacją naziemną i powietrzną.

Stanowiska startowe urządza się przeważnie w wysokich zagajnikach, na niedużych polanach leśnych i w innych ukrytych miejscach. Urządzenie stanowiska startowego polega na jego rozpoznaniu, na przygotowaniu miejsca dla wyrzutni i ukrycia dla obsługi, na jego dowiązaniu oraz rozpoznaniu i przygotowaniu dróg dojazdu.

W ruchomych formach walki, ze względu na ograniczoną ilość czasu, na stanowiska startowe wykorzystuje się naturalne, dogodne miejsca bez urządzenia ukryć dla stanu osobowego.

Stanowiska startowe zajmują wyrzutnie bezpośrednio przed wykonaniem zadania ogniowego, na rozkaz dowódcy dywizjonu lub na podstawie zarządzenia dowódcy AD. Z takim jednak wyliczeniem, aby każda wyrzutnia przebywała na stanowisku startowym nie dłużej niż 20 - 30 minut.

Drogi dojazdu ze stanowiska wyczekiwania do każdego stanowiska startowego powinny być zawczasu rozpoznane przez dowódcę baterii

wspólnie z dowódcą zespołu obsługi wyrzutni oraz kierowcą-mechanikiem. W razie potrzeby drogi te powinny być z kolei odpowiednio przygotowane.

Po przybyciu na stanowisko startowe wyrzutnie skierowuje się na cel na podstawie nastaw obliczonych i dokonuje się odpalenia rakiety. Start rakiety może być dokonany z wnętrza wyrzutni lub ukrycia. Po wystrzale wyrzutnia natychmiast opuszcza stanowisko startowe i udaje się w ukrycie, a następnie na punkt obsługi technicznej w celu załadowania rakiety, po czym zajmuje poprzednie stanowisko wyczekiwania albo inne stanowisko startowe, jeżeli otrzymała do wykonania nowe zadania ogniowe.

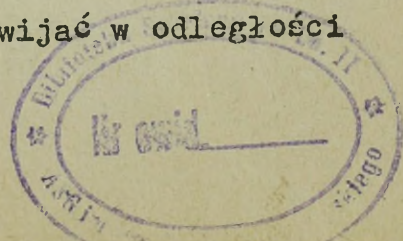
Jeżeli zachodzi potrzeba wykonania natychmiast kolejnego zadania ogniowego, wówczas wyrzutnia po wykonaniu poprzedniego zadania może udać się wprost na nowe stanowisko startowe. W tym wypadku wyrzutnię załadowuje się rakieta bezpośrednio na stanowisku startowym lub w ukrytym miejscu w pobliżu tego stanowiska startowego. W celu załadowania wyrzutni, we właściwym czasie, dostarcza się w to miejsce odpowiednią raketę wraz z dźwigiem. Po wystrzale z tego stanowiska startowego wyrzutnia jedzie na punkt obsługi technicznej, załadowuje raketę, a następnie wraca znowu na stanowisko wyczekiwania.

P u n k t d o w o d z e n i a b a t e r i i - jest to miejsce, na którym znajduje się dowódca baterii wraz z drużyną rachunkową i niezbędnymi środkami łączności, a w niektórych wypadkach również z drużyną topograficzną /topogeodezyjną/. Dowódca baterii z reguły powinien przebywać zawsze tam gdzie w danej chwili znajduje się wyrzutnia. Z tego względu punkt dowodzenia baterii rozmieszcza się zawsze w pobliżu stanowiska wyczekiwania /do chwili otrzymania zadania ogniowego/ lub stanowiska startowego /podczas wykonywania zadania ogniowego/ w odległości 50-60m od wyrzutni.

P o s t e r u n e k m e t e o r o l o g i c z n y b a t e r i i - jest to miejsce, z którego dokonuje się sondowania atmosfery na aktywnym odcinku toru lotu rakiety.

Posterunek meteorologiczny rozwija się w pobliżu stanowiska wyczekiwania lub stanowiska startowego /w pobliżu wyrzutni i punktu dowodzenia baterii/.

Jeśli sondowanie atmosfery wykonywane jest przy pomocy karabinu wiatromierza to posterunek meteorologiczny można rozwijać w odległości

50 - 60 m od stanowiska startowego /stanowiska wyczekiwania/, a jeżeli jest stacja radiolokacyjna typu RWZ-1 "Próba", to nie dalej niż 200 m od niego.

Sondowanie atmosfery wykonuje się bezpośrednio przed wystrzeleniem rakiety no nie wcześniej 15 minut przed jej startem.

b/ Stanowisko dowodzenia dywizjonu

Stanowisko dowodzenia rozmieszcza się w środku ogólnego rejonu stanowisk startowych mniej więcej 2 - 3 km od pozostałych elementów ugrupowania bojowego dywizjonu w miejscu ukrytym przed naziemną i powietrzną obserwacją nieprzyjaciela oraz zapewniającym dogodne warunki do organizacji łączności, dowodzenia dywizjonem i kierowania jego ogniem.

Stanowisko dowodzenia najkorzystniej jest rozmieszczać w wąwozach, jarach, zaroślach i innych ukrytych miejscach. Na stanowisku dowodzenia znajduje się dowódca i sztab dywizjonu i niezbędne organa dowodzenia /sekcja przygotowania danych oraz niezbędna liczba radiotelegrafistów i radiotelefonistów/. Podczas wykonywania zadań ogniowych rakietami z ładunkiem jądrowym celowym jest aby dowódca lub szef sztabu dywizjonu znajdowali się na stanowisku startowym.

W celu ochrony stanu osobowego, samochodów specjalnych i środków transportowych przed ogniem artylerii i uderzeniami lotnictwa nieprzyjaciela na stanowisku dowodzenia urządza się odpowiednią ilość schronów, ukryć i okopów.

c/ Punkt obsługi technicznej

Punkt obsługi technicznej przeznaczony jest od odbioru przechowywania i przygotowania rakiet do strzelania oraz ładowania wyrzutni przybywających na punkt bezpośrednio przed wykonaniem lub po wykonaniu zadania ogniowego ze stanowiska startowego albo w czasie marszu na stanowisko wyczekiwania.

Czasem na punkcie obsługi technicznej może być dokonany przegląd wyrzutni.

W niektórych wypadkach, w celu załadowania wyrzutni ciągnik z naczepą transportową i dźwig samochodowy mogą wyjeżdżać w określony rejon lub wprost na stanowisko startowe albo stanowisko wyczekiwania.

Punkt obsługi technicznej rozmieszcza się w ogólnym rejonie stanowisk startowych dywizjonu w odległości 2 - 3 km od stanowisk wyczekiwania baterii.

Na punkcie obsługi technicznej wybiera się i przygotowuje ukrycia dla stanu osobowego, dźwigów, ciągników z naczepami transportowymi i rakiet oraz miejsca dla ładowania wyrzutni, a także drogi zajazdu i wyjazdu.

Teren wybrany na punkt obsługi technicznej powinien zapewniać skryte rozmieszczenie ludzi, rakiet, sprzętu i dogodne warunki ruchu oraz spełniać wymagania w zakresie obrony przed bronią masowego rażenia.

W pobliżu punktu obsługi technicznej rozmieszcza się pluton transportowo - gospodarczy /tyły/ dywizjonu.

Wariant ugrupowania bojowego dywizjonu w rejonie stanowisk startowych przedstawia schemat nr 3.

4. Ubezpieczenie bezpośrednie i samoobrona

Ubezpieczenie bezpośrednie i samoobrona jest elementem zabezpieczenia bojowego działań dywizjonu i należy organizować je w każdej sytuacji bojowej.

Ubezpieczenie bezpośrednie i samoobronę organizuje się w celu zabezpieczenia pododdziałów dywizjonu przed niespodziewanym napadem naziemnym i powietrznym nieprzyjaciela.

Do zasadniczych zadań ubezpieczenia bezpośredniego i samoobrony dywizjonu należy zaliczyć:

- wykrycie na czas i niedopuszczenie do przenikania nieprzyjacielskich grup rozpoznawczych do kolumny marszowej dywizjonu lub w rejon jego rozmieszczenia;

- uprzedzenie o napadzie grup dywersyjnych nieprzyjaciela na dywizjon oraz odparcie napadu i zniszczenie tych grup we współdziałaniu z pozostałym składem osobowym dywizjonu;

- zabezpieczenie przed niespodziewanym napadem piechoty i czołgów oraz przez aktywne działania/ubezpieczeń; stworzenie dogodnych warunków do odparcia napadu przez pozostały skład osobowy dywizjonu i środki współdziałające w jego odparciu;

- powiadomienie o zagrożeniu z powietrza i przedsięwzięcia środków w celu zwiększenia odporności na uderzenie lotnictwa nieprzyjaciela^a, w razie potrzeby wzięcia udziału w zwalczaniu nisko lecących samolotów /śmigłowców/ lub w likwidacji desantu w powietrzu;

- uprzedzenie o wysadzeniu nieprzyjacielskiego desantu powietrznego oraz wzięcia udziału w jego likwidacji po wylądowaniu.

W celu zrealizowania powyższych zadań, w ramach ubezpieczenia bezpośredniego i samoobrony dywizjonu, zachodzi konieczność:

- organizowania ciągłej obserwacji okrężnej, powiadamiania i łączności;
- wysyłania patroli i wystawiania czujek;
- określania sposobów działania pododdziałów dywizjonu w celu odparcia naziemnego i powietrznego napadu nieprzyjaciela;
- stawiania zapór przeciw czołgom i piechocie.

Sposób organizacji ubezpieczenia bezpośredniego i samoobrony dywizjonu zależy od sytuacji oraz od posiadanych sił i środków.

Jeżeli dywizjon w dostateczny sposób ubezpieczony jest w ramach systemu ubezpieczenia organizowanego w skali dywizji, wtedy siłami dywizjonów organizuje się ciągłą obserwację nieprzyjaciela, system powiadamiania i łączności. A ponadto ustala się sposób działania pododdziałów dywizjonu na wypadek niespodziewanego napadu naziemnego lub powietrznego nieprzyjaciela. Bywają jednak takie sytuacje, że dywizjon samodzielnie zmuszony będzie realizować wszystkie przedsięwzięcia w ramach ubezpieczenia bezpośredniego i samoobrony. Ze struktury organizacyjnej dywizjonu wynika, że nie jest on w stanie zrealizować wszystkich zadań swoimi siłami. Z tego względu, w takich wypadkach, dowódca dywizji powinien każdorazowo przydzielić dywizjonowi pododdział ochrony w sile od plutonu do kompanii piechoty /czołgów/.

Ubezpieczenie bezpośrednie i samoobronę dywizjonu rakiet taktycznych wykonującego marsz samodzielny lub całością sił w składzie dywizji po oddzielnej drodze marszu organizuje się w następujący sposób.

Do prowadzenia ciągłej obserwacji wyznacza się obserwatorów na każdej wyrzutni i na każdym samochodzie. Ponadto zawczasu ustala się system powiadamiania i łączności.

O wykryciu naziemnego lub powietrznego nieprzyjaciela obserwatorzy powiadamiają cały stan osobowy przez podanie odpowiedniego sygnału wzrokowego i dźwiękowego lub przy pomocy technicznych środków łączności.

W celu ubezpieczenia bezpośredniego kolumny dywizjonu rakiet taktycznych w czasie marszu, wykorzystuje się przydzielony pododdział ochrony. Przy zagrożeniu ze wszystkich stron, ze składu pododdziału ochrony organizuje się i wysyła patrol czołowy, patrole boczne i patrol tylny.

Jeżeli sytuacja wymaga ochrony kolumny tylko od czoła, to pododdział wyznaczony do ochrony powinien maszerować w przodzie kolumny

dywizjonu w odległości 1000 - 1500 m od czoła kolumny. Ponadto ze składu tego pododdziału ochrony wysyła się jeszcze patrol czołowy na odległość wzrokową. Jeżeli oprócz tego sytuacja wymagałaby ochrony kolumny z jednego lub z obu skrzydeł to dodatkowo z pododdziału ochrony należy zorganizować i wysłać jeszcze jeden lub dwa patrole boczne.

Skład patroli każdorazowo uzależnia się od siły przydzielonego pododdziału ochrony i od konkretnej sytuacji /stopień zagrożenia i ilość organizowanych patroli/.

Patrole działają na samochodach, motocyklach lub transportach opancerzonych. Każdy patrol powinien być wyposażony w radio-stację i środki sygnalizacji. Patrol przedni wysyła się do przodu na odległość 1000 - 1500 m od czoła kolumny. Patrole boczne przesuwają się po równoległych drogach, oddalonych od zasadniczej drogi marszu na 1000 - 1500 m i utrzymują łączność radiową. Na odcinkach przecinania się dróg przemarszu z różnymi drogami rękodowymi lub w rejonach umożliwiającym skryte podejście ze skrzydeł maszerującej kolumny, patrole boczne mogą zatrzymać się do czasu przejścia kolumny przez niebezpieczny odcinek. Gdy na pewnych odcinkach drogi przemarszu brak równoległych dróg do zasadniczej marszruty, w takich wypadkach zamiast patroli bocznych, na czas przejścia kolumny przez zagrożony odcinek, wystawia się stałe ubezpieczenia.

Patrol tylny maszeruje za kolumną dywizjonu w odległości 1000 m od ogona kolumny.

Podczas marszów nocnych lub marszu w lesie ubezpieczenia bezpośrednie kolumny wzmacnia się.

Wprowadzenie kolumny do lasu może nastąpić po rozpoznaniu go przez patrole, a do niedużego lasu - po wyjściu patroli na przeciwległy skraj lasu.

W czasie marszu skład osobowy dywizjonu powinien być gotowy do natychmiastowego odparcia niespodziewanego napadu naziemnego lub powietrznego nieprzyjaciela.

Podczas napadu czołgów i piechoty lub grup dywersyjnych nieprzyjaciela na kolumnę dywizjonu, na sygnał powiadamiania lub na komendę dowódcy dywizjonu, wyrzutnie i samochody odprowadza się w ukryte miejsca, a stan osobowy dywizjonu przygotowuje się do odparcia ataku czołgów i piechoty /grup dywersyjnych/ przy pomocy broni ręcznej/ granatniki, granaty ręczne, broń strzelecka/. Na zagrożonym

kierunku ustawia się zaporę minową, a ponadto na ten kierunek wysuwa się grupy niszczycieli czołgów. Ogień do nieprzyjaciela otwiera się na komendę dowódcy dywizjonu i dowódców pododdziałów.

W czasie napadu powietrznego nieprzyjaciela na kolumnę dywizjonu podaje się sygnał powiadamiania. Na sygnał ten kolumnę rozczłonkuje się w głąb, zwiększa się dotychczasową szybkość i z zasady kontynuuje się marsz w dalszym ciągu.

W razie zatrzymania się kolumny stan osobowy na komendę dowódcy dywizjonu szybko zsiada z pojazdów, maskuje wyrzutnie i samochody w najbliższych ukryciach oraz środki obrony plot doprowadza do stanu gotowości. Po pojawieniu się nisko lecących celów powietrznych /samolotów, śmigłowców, lądujący desant/ skład osobowy dywizjonu odpiera napad ogniem broni strzeleckiej. Po skończonym nalocie nieprzyjaciela natychmiast wznowia się marsz, a rannym i kontuzjowanym udziela się pomocy.

W razie wysadzenia przez nieprzyjaciela desantu powietrznego w pobliżu drogi marszu, należy zameldować o tym wyższemu dowódcy i przedsięwziąć środki w celu zlikwidowania go.

Sposób zabezpieczenia bezpośredniego i samoobrony dywizjonu w rejonach jego rozmieszczenia jest nieco odmienny.

W miejscach zatrzymania się kolumny na krótkie, długie, dzienne /nocne/ lub dobowe odpoczynki oraz w rejonach alarmowych, w rejonach ześrodkowania czy w rejonach stanowisk startowych, dywizjon może być ochraniały w ramach ogólnego zabezpieczenia zorganizowanego przez dowódcę dywizji. Niezależnie od tego w dywizjonie należy dodatkowo organizować ubezpieczenie bezpośrednie i samoobronę.

Ciągłą obserwację okrężną, powiadamianie i łączność organizuje się we wszystkich pododdziałach lub na wszystkich elementach ugrupowania bojowego dywizjonu. Obserwację tę prowadzą obserwatorzy, wydzieleni z każdej baterii, obsady stanowiska dowodzenia dywizjonu, plutonu obsługi technicznej i plutonu transportowo-gospodarczego. System powiadamiania i łączności dostosowuje się każdorazowo do potrzeb i sytuacji.

W ramach systemu ubezpieczenia bezpośredniego dywizjon w jego rejonach rozmieszczenia wystawia się samodzielne czaty oraz organizuje się patrole.

Samodzielne czaty wystawia się w razie możliwości niespodziewanego napadu nieprzyjaciela na baterie rakiet /startowe/ na pluton

obsługi technicznej lub sztab dywizjonu. Samodzielne czaty lub placówki wystawia się na zagrożonych kierunkach w pobliżu rozmieszczenia ochronionych pododdziałów /elementów ugrupowania bojowego dywizjonu/. Miejsce rozmieszczenia samodzielne czaty powinno zapewnić dogodne warunki obserwacji okrężnej, maskowania i prowadzenia ognia z broni strzeleckiej. W skład samodzielnej czaty może wchodzić 2 - 3 żołnierzy. Zadania samodzielnym czatom stawia się na miejscu ich rozmieszczenia. W czasie stawiania zadań podaje się sektor obserwacji, podejście albo kierunki, na które należy zwracać szczególną uwagę, sygnały powiadamiania oraz hasło i odzew. W miarę możliwości z czatami organizuje się łączność przewodową lub radiową.

O wykryciu nieprzyjaciela dowódca czaty melduje dowódcy dywizjonu lub podaje sygnał powiadamiania i prowadzi dalej obserwację.

Patrole stanowią uzupełnienie systemu ubezpieczenia bezpośredniego. Do zadań ich należy obserwacja terenu oraz sprawdzanie pełnienia służby przez samodzielne czaty. Patrolowanie prowadzi się wokół baterii startowych a także plutonu obsługi technicznej, zazwyczaj wokół rejonów ich rozmieszczenia /na stanowiskach wyczekiwania, stanowiskach startowych, punkcie ^{obsługi technicznej} ~~przeładowania rakiet~~/. W skład patrolu zazwyczaj wchodzi dwóch ludzi. Podczas pełnienia służby patrole chodzą po wyznaczonych trasach i uważnie przeglądają teren. O wykryciu nieprzyjaciela powiadamiają dywizjon przy pomocy zawczasu ustalonych sygnałów wzrokowych i dźwiękowych.

Zarówno samodzielne czaty, jak i patrole mogą pełnić jednocześnie służbę porządkową i ochronną. Zwracając uwagę na porządek i dyscyplinę maskowania. Na ruch pojedynczych żołnierzy pododdziałów, środków transportowych i sprzętu bojowego zezwalają tylko w tych kierunkach, które zostały podane przez dowódcę dywizjonu.

W rejonach rozmieszczenia dywizjonu ponadto zawsze należy wyznaczać pododdział dyżurny. Do obowiązków pododdziału dyżurnego należy zwalczanie grup rozpoznawczych, grup dywersyjnych i grup desantu powietrznego nieprzyjaciela oraz likwidacja pożarów powstałych w rejonie rozmieszczenia dywizjonu lub w pobliżu niego. Dowódca dywizjonu każdorazowo określa w terenie sposób działania pododdziału dyżurnego.

Ilość i skład samodzielnych czat i patroli oraz skład pododdziału dyżurnego uzależnia się głównie od sytuacji i stopnia zagrożenia oraz od składu pododdziału ochrony, przydzielonego dywizjonowi przez dowódcę dywizji. Wszystkie wyżej omawiane elementy systemu ubezpieczenia bezpośredniego z reguły organizuje się siłami pododdziału ochrony. Tylko w niektórych wypadkach /gdy nie zachodzi potrzeba prowadzenia ognia/ jeden z pododdziałów dywizjonu może być wyznaczony jako pododdział dyżurny.

Główne zadanie ubezpieczenia bezpośredniego sprowadza się do ochrony rakiet i wyrzutni będących w bateriach startowych i w plutonie obsługi technicznej.

W celu odparcia napadu czołgów, piechoty, desantu powietrznego, grup dywersyjnych lub rozpoznawczych oraz nisko lecących samolotów /śmigłowców/ nieprzyjaciela każdorazowo ustala się sposób działania składu osobowego całego dywizjonu. Z posiadanych środków w dywizjonie wykorzystuje się broń ręczną, a gdy są ku temu możliwości, wykonuje się również minowanie podejść do rejonu rozmieszczenia dywizjonu.

W rejonach rozmieszczenia pododdziałów lub na stanowiskach wyczekiwania i stanowiskach startowych baterii, na stanowisku dowodzenia dywizjonu i na punkcie ^{obsługi technicznej} ~~przeładowania rakiet~~ do obrony okrężnej przygotowuje się okopy dla żołnierzy i określa się zadania dla poszczególnych pododdziałów do walki z nieprzyjacielem. Sektory ognia broni strzeleckiej pododdziałów powinny zająć się z sobą, a dla pokrycia luk między pododdziałami wysyła się pojedyncze grupy żołnierzy z bronią maszynową.

Do rażenia nisko lecących samolotów, śmigłowców lub nieprzyjacielskiego desantu w powietrzu przewiduje się ogień grupowy z broni osobistej i z przygotowanych do tego celu karabinów maszynowych.

W celu zwalczania czołgów nieprzyjaciela, którym udało się wdrzeć w rejon rozmieszczenia dywizjonu w każdym pododdziale należy mieć przygotowane grupy niszczycieli czołgów.

Z A K O Ń C Z E N I E

W wykładzie zostały omówione podstawowe zasady ugrupowania, ubezpieczenia bezpośredniego i samoobrony dywizjonu rakiet taktycznych w marszu i w rejonach odpoczynków, w rejonach alarmowych i rejonach ześrodkowania oraz w rejonach stanowisk startowych. Omówione zasady ugrupowania, ubezpieczenia i samoobrony dywizjonu nie mogą być traktowane zbyt sztywno. Zagadnienie to należy każdorazowo rozwiązywać stosownie do charakteru przewidywanych działań i odpowiednio do zadań z nich wynikających, w zależności od posiadanych sił i środków oraz właściwości terenu. Znając te zasady, każdy dowódca będzie w stanie bez większych trudności prawidłowo rozwiązywać wszystkie omawiane zagadnienia w różnych rodzajach działań.

BIBLIOGRAFIA:

1. Instrukcja użycia dywizjonu /baterii/ rakiet taktycznych.
Wyd. MON Warszawa 1962 r. Sygn. Art. 419/62.
2. Zasady użycia samodzielnego dywizjonu raketowego.
Wyd. Szefostwo Art. WP. Warszawa 1962 r.
3. Biuletyn Informacyjny nr 4/54/. Wyd. Sztab Generalny MON.
Warszawa 1962 r.

Załączniki: szkic nr nr 1,2,3 i 4.

Opracował:
Adiunkt Katedry Taktyki Wojsk Rakiet.
i Artylerii

płk dypl. Kazimierz KAGANIEC

Uaktualnił:
Adiunkt Katedry Taktyki Wojsk Rakiet.
i Artylerii

/-/ ppłk dr Kazimierz GOCYŁA

Wyk. w 50 egz.

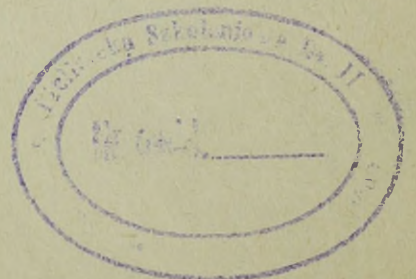
Egz. nr 1-50-BIBL.TAJNA SPEC.ZNACZENIA

Wyk. płk KAGANIEC

Druk JD, dnia 3.12.64r.

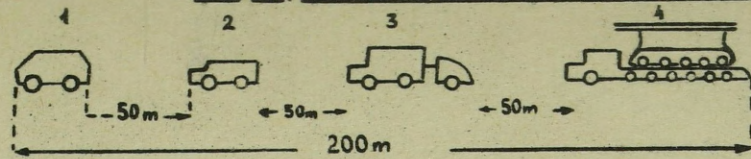
nr ks. 003272/WW.

Brudn. nr 0046/25.

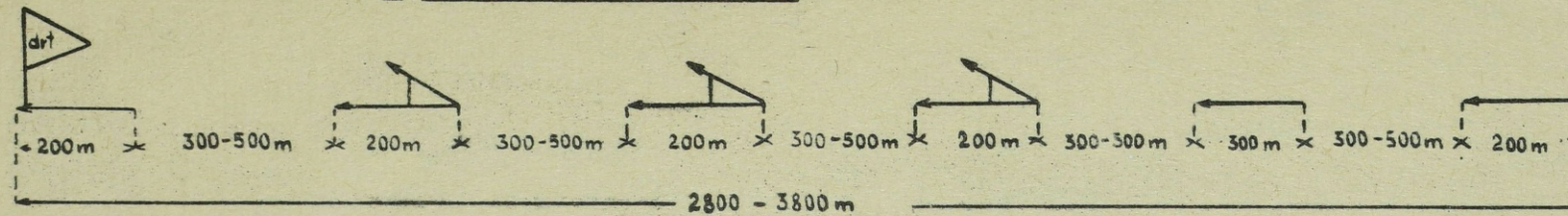
Ugrupowanie marszowe baterii startowej

~~XXXXXXXXXXXX~~
egz. Nr...

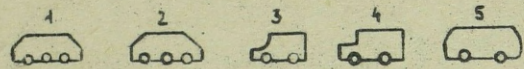
- pojazd Nr 1 - WD dcy bat
- " 2 - auto topograf
- " 3 - ciągnik z „PROBA“
- " 4 - niska naczepa transp. /trajler/ z załadowaną wyrzutnią

Ugrupowanie marszowe drt

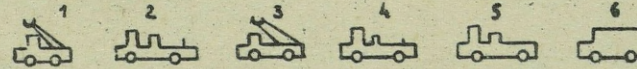
Uwaga:
przy marszu drt z rakietami jądrowymi lub chem. w bat. startowych i w pl. obsł. techn. odstępy między tymi pododdz. zwiększa się do 2km; dt kolumny marszowej drt wynosi wówczas 1900 - 8300 m

Ugrupowanie marszowe sztabu drt

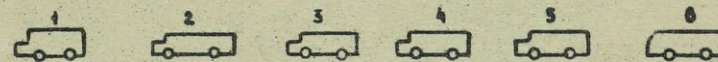
- pojazd Nr 1 - WD dcy drt
- " " 2 - " Sz sztabu
- " " 3 - sam. osob - ter.
- " " 4 - rst R-118
- " " 5 - autobus sztabowy

Ugrupowanie marszowe pl. obsł. techn.

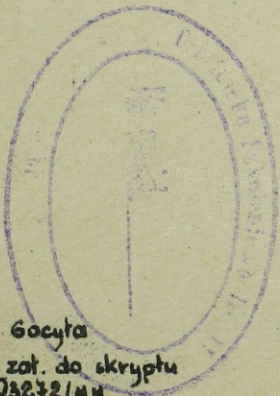

- pojazdy Nr 1, 3 - dźwigi samochodowe
- " Nr 2, 4, 5 - naczepy transportowe
- " Nr 6 - ruchomy warsztat naprawczy

Ugrupowanie marszowe kwatermistrzostwa

- pojazd Nr 1 - samochód ciężarowy - terenowy
- pojazdy Nr 2 ÷ 5 - samochody ciężarowe, gospodarcze
- pojazd Nr 6 - sanitarka

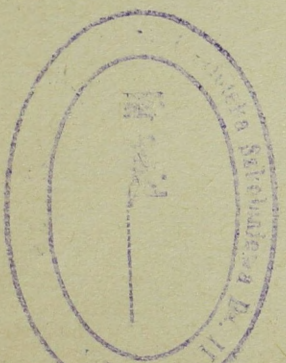
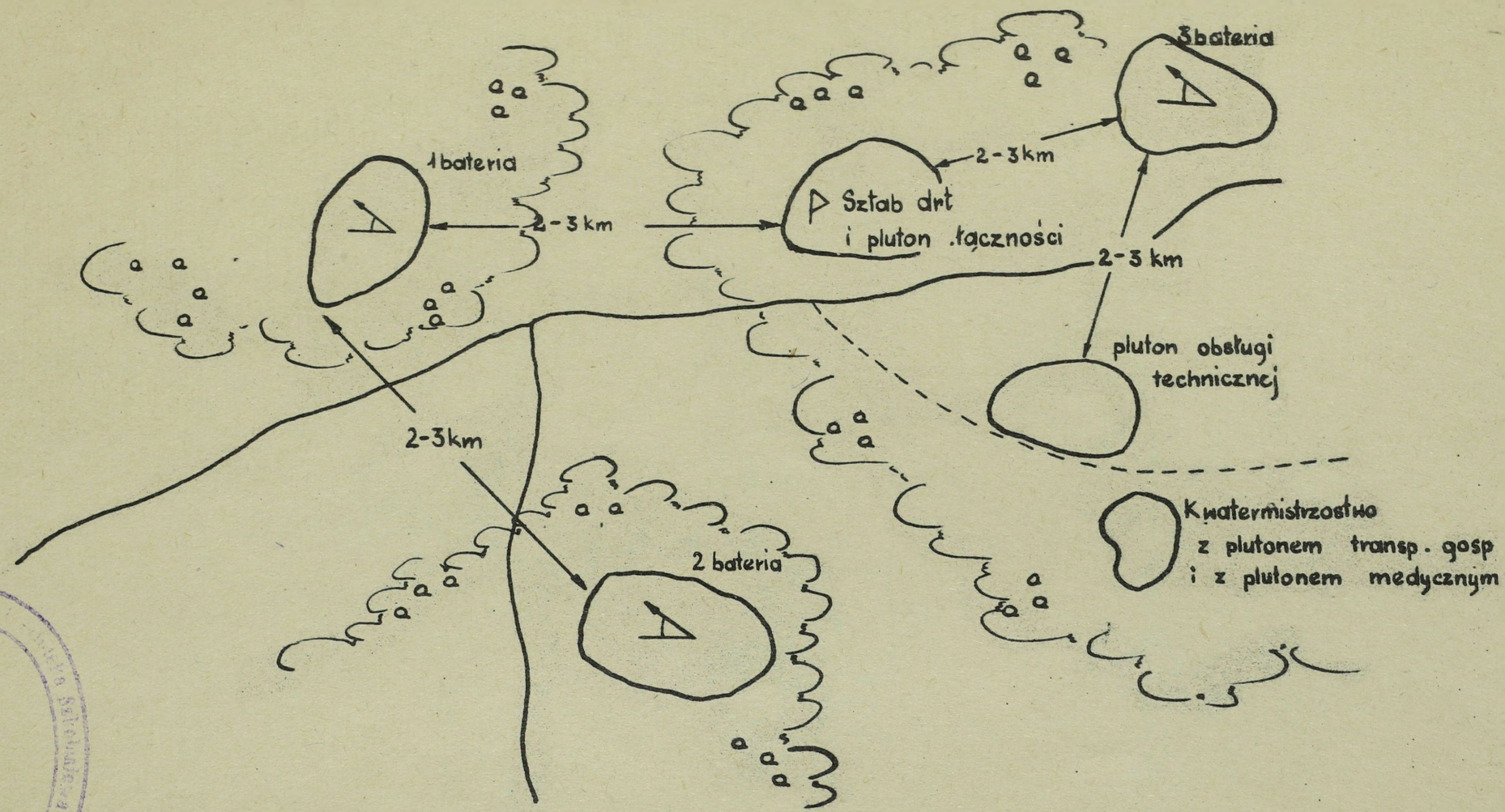

Nyk.: ppłk Gocyla
egz. 1-50 zot. do skryptu
Czq Nr. 003272/44
kr. 3-t

Szkic Nr 2

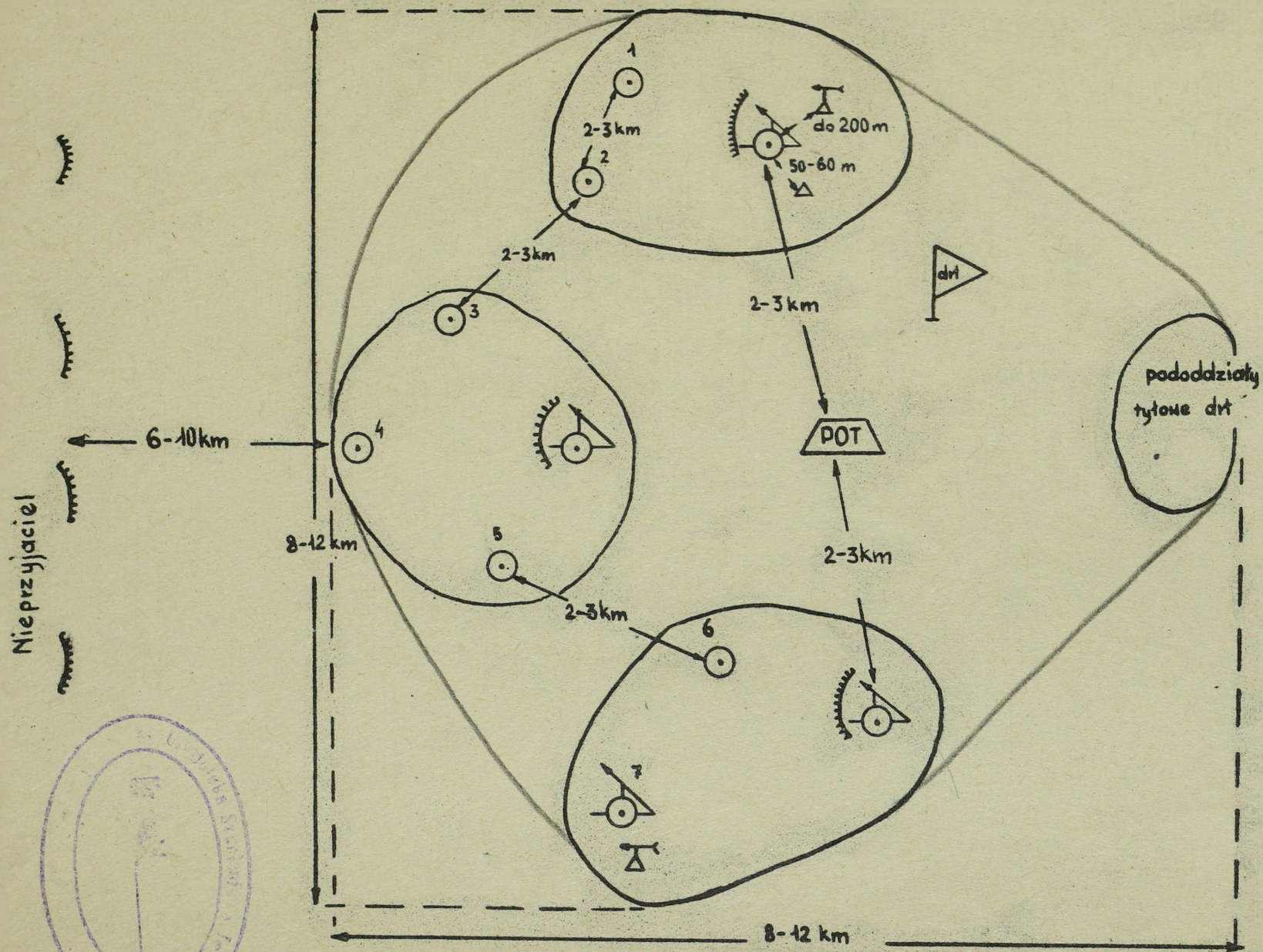
~~_____~~
Egz. Nr ...

Ugrupowanie bojowe drt w rejonie ześrodkowania

Wykonak: pptk Gocyla
egz. 1-50 zat. do skryptu
Nr. ks. 003272/ww
kr. 3.1.

Ugrupowanie bojowe drt w rejonie stanowisk startowych

Nieprzyjaciel

